

Dictee van de ambassade te Bangkok 2013

Auteur: Jan Hoffman

Een nacht in Bangkok

Hij lag 's avonds te woelen in zijn bed en voelde zich net als talloze decennia geleden. Toentertijd had de sergeant-majoor hem en diens peloton de hele dag drillpatronen op het exercitieterrein opgelegd. Niet te loochenen insomnia zorgde ervoor dat zijn schaverdijnende hersenspinsels een caleidoscopische bewustzijnsverenging inleidden. Het was zonneklaar, deze keer bracht denken aan lieflijke lelietjes-van-dalen of zelfs vergeet-mij-nietjes geen soelaas en werd een misschien precaire avondlijke wandeling verondersteld de preambule te worden van een deugddoende nachtrust.

Voorzichtig schuifelend begaf hij zich op weg, daarbij extra aandacht schenkend aan de weinig parallel geïnstalleerde plavuizen van Bangkoks vermaarde, met irreguliere schaliën bestrate trottoirs. Tegelijkertijd blikte hij af en toe tersluiks op hier en daar vervaarlijk laag zwiepende internetdraden, de 21ste-eeuwse reïncarnatie van de predator *boa constrictor*. "Apenootjes zijn 's mans beste vriend", dacht hij toen zijn maag rondtolde als een carrousel, "voor mij geen cafés, pizzeria's of achterafrestaurants die ervandoor gaan met mijn luciditeit en zorgen voor andere schabouwelijke naweeën van een indigestie."

Hoe hij ook rondstruinde, toch leek zijn allerindividueelste nocturne amper tot de predestinatie van een verkwikkende aubade te zullen leiden. Stalletjes met gegrilde *scampi's*, gemarineerde sateetjes, ja zelfs onvervalste hotdogs 'au bain-marie' verleidden hem niet en gaandeweg naderde hij het nec plus ultra van de kosmopolitische wereldstad, de roemruchte Soi Cowboy, naar verluidt het paradijs van al dan niet tuberculeuze, wereldwijze flierefluiters. Het fluorescerende verleidingsgeweld van vlammend rode tot zelfs kobaltblauwe lichtjes abstraheerde zijn benevelde wens naar een *pied-à-terre* nauwelijks, niettegenstaande een plots de kop opstekende, inherente wens naar scabreuze bevrediging.

"Oost west, thuis best", concludeerde hij resoluut, toen het hem daagde dat het tripje zijn huiselijke non-proliferatieverdrag met bijhorende allesomvattende abstinentie in gevaar dreigde te brengen. De plaatselijke versie van de hogesnelheidstrein — bovengronds rijdende gemodificeerde metrostellen — zou zijn steun en toeverlaat worden. Ach, misschien hielp een blikje sardines ook wel om Morpheus' armen rond zijn schriële torso geklemd te krijgen.